

FERDINANDY GYÖRGY

Az én életem egy kész regény

I.

Rosszkor kezdődött az életem. Éppen 1944-ben, a háború utolsó évében végeztem el az építészetet.

Vagy mégsem lettek volna ezek olyan rossz idők? A Sarlónál találtam munkát, Balatonfenyvesen. Hotelban laktam, a Kékgolyóban. Volt egy motorbiciklim, hét végén mehettem haza Pestre. Négy ember dolgozott a kezem alatt, két napszámos és két kőműves.

Nekem az volt az életem szerencséje, hogy ikergyerek voltam. Az öcsém mindig kapott számlákat, behívókat, meg hogy munkaszolgálat, meg ez, meg az, én pedig soha nem kaptam semmit, töröltek a listáról, nem is gondoltak rá, hogy ketten vagyunk.

Akkor már bombázták Budapestet. Útban Fenyves felé gyakran megálltam a hajtűkanyarban, és számoltam a becsapódásokat.

Éjjel az oroszok bombáztak. Az amerikaiak csak reggel tíz után. Mi meg lent a Balatonnál néztük, ahogy mennek Pest felé a liberátorok. Furcsa idők voltak. A bombázások után ment tovább az élet. Soha nem szakadt meg a vízellátás, a villany vagy a telefon.

Huszonégy éves gyerek voltam, folyószámlám volt, a munka ment, mint a karika-csapás. Ha meg volt valami zűr, akkor ugye az öcsém kapta a papirosokat.

Így éltem egészen novemberig. Akkor egy éjjel dörömbölnek az ajtón. Bejöttek Balatonfenyvesre az oroszok. A szállodatulajdonosék elmenekültek, szekéren vitték magukkal a holmijukat. Otthagytak engem a tizenhét éves cselédlánnyal. Nem is volt az tizenhét éves, legfeljebb tizenhat lehetett.

Az oroszok elvették az órámot és a pénzemet, azt hitték, hogy én vagyok a tulajdonos. Ott, abban a kis szállodában rendezték be a főhadiszállásukat. Én főztem rájuk, tele volt étellel a kamra, lehetett.

Nem bíztak bennem, minden ételt meg kellett kóstolnom. Vacsora után pedig jártatták velem a csárdást. Ha elfáradtam, odalóttek a lábam alá. A ruszki vicces emberek.

Volt közöttük egy fiatal tiszt, aki tudott németül. Az mondta nekem, hogy be-vagonírozzák, és viszik Szibériába az embereket. Menj innen, mondta, mert összeszednek téged is!

Másnap beszéltem az egyik kőművessel. Mondtam neki, nézd, téged is el fognak vinni, ha itt maradsz. Szereztünk egy csónakot, jól felöltöztünk, az volt a tervünk, hogy átevezünk az északi partra, ahol még nem voltak oroszok.

Hát, amint elkezdünk evezni, a ruszki kirohantak. Éjjel volt, nem láttak meszszire, csak vaktában lövöldöztek. Nem tudták, hogy térdig ér a víz, akár bejöhetnek volna utánunk gyalog.

Odaát már vártak minket a magyarok. Bevittek a főhadiszállásra, kikérdeztek, hogy mi van, hogy van, hogy milyenek és hogy mit csinálnak az oroszok.

Azt mondja nekem a százados: „Fiam, megtennéd-e, hogy visszamennél, és megtudnád, hogy hol tartják a ruszki az üzemanyagot?” Kaptam két kísérőt, visszacsóna-

káztunk másnap éjjel. Holdvilág volt, Fonyódnál észrevettek minket. Az őrmestert, aki velem volt, ott helyben lelőtték. Én berohantam a bokrok közé, vártam reggelig. Reggel találtam egy házat, ahol még laktak emberek.

Szívesen fogadtak. Olyan, de olyan két szép lánya volt annak az asszonynak! Lefeküdtem aludni, ez meg azt mondja nekem: „Vitéz úr! Megkérem nagyon szépen!” És beküldte mellém az ágyba a lányokat. „Könyörgöm” – azt mondja –, „inkább maga legyen, mint az oroszok!”

Szép kis szívesség! De hát én nem tettem meg neki. Ilyen hülye az ember húszévesen.

Másnap még körülnéztem egy kicsit, azután visszaveztem Révfülöpre. Hát ezek itt meg se köszönték az adataimat. Létszámba vettek, beosztottak egy propaganda-századba. Így lettem katona.

Az úgy volt, hogy kiválasztották a fiatalabb gyerekeket, beöltöztették vadonatúj egyenruhába. és énekelve kellett végigmaszírozni a falvakon. Hadd lássa a nép, hogy van még magyar hadsereg!

Amikor átadtam a századosnak a skicceimet, azt mondta: „Na gyere fiam, meglátjuk, a tudásod mit ér!” Hát, egyetlen lövéssel felrobbantották az üzemanyagot! Annyira pontosan megmondtam nekik.

Én pedig kaptam egy nyílt parancsot, hogy mehetek haza.

Mentem is. Pápa felé járt még a vonat. Győrben a vasútállomáson aludtam. De akkor már körülfogták az oroszok Budapestet, nem tudtam továbbmenni. Karácsony estéjét a győri vasútállomáson töltöttem. Szép karácsony volt, mondhatom!

Másnap – mi mást tehettem – visszamentem Révfülöpre. Ott aztán elkezdődött a cirkusz. Egy nap kétszer is bevetettek, elmentünk negyvennyolcan, visszajöttünk tízen. Akkor feltöltötték a századot, azután jött az újabb bevetés. Kiosztották a szalonát, a pálinkát és a kenyeret, és irány Bér! A front!

Én csak azért maradtam életben, mert egész idő alatt nem sütöttem el a puskám. Nem mintha nem akartam volna, de senki se mutatta meg nekem. Béről visszavezényeltek, újra feltöltöttek, és elküldtek Dadra. Ott határoztam el, hogy megszököm.

Hát egy reggel fogtam a hordozható telefont, és nekivágtam. Nem állított meg senki sem.

Kint azt országúton megállítottam az első teherautót. Felvettek, bevittek Győrbe. Jelentkeztem a parancsnokságon, hogy elvesztettem az egységemet. Kaptam egy másik nyílt parancsot, hogy menjek Ajkára.

Én meg ugye tudtam rajzolni, Ajka elé tettem egy szép rö-betűt, kész volt, mehettem Rajkára, az osztrák határ felé. Először lekocsiztam Nagykanizsára. Megérkezem, bemegyek a borbélyhoz, hogy borotválna meg. Hát mit ad Isten, ott ül egy barátom!

– Gyere be – azt mondja – a Maorthoz!

Bementem még aznap. Fölvettek, béreltem magamnak egy szép bútorozott szobát. Egy napig voltam ott. Másnap reggel verik ám az ajtót! Két német, két nyilas. A szökött katonákat akkor azonnal főbe lőtték. Na, mondom, ennek is vége van!

„Nem kell felöltözni!” – mondták. – „Húzzon csizmát a pizsamára!” Semmi papír, semmi igazoltatás. Bevittek a parancsnokságra, ahol már állt vagy húsz pali. Egyetlen kérdést tettek fel: hogy ismerem-e a maortos barátomat. „Hogyne ismerném!” – feleltem. „Elég!” – ordítottak rám. – „Vihetik!”

Bevagoníroztak, és irány Németország!

Egy személyvonat után kötötték a vagonunkat, és akkor megtámadta egy angol gép a személyvonatot. Én voltam az egyetlen, aki nem aludtam. Ültem. És azoknak, akik feküdtek, elvitte a lábukat egy sorozat. A szalma kigyulladt, állati füstben állt meg a vonat.

Kinyitották az ajtót, és abban a pillanatban lángba borult az egész vagon. Kiugráltunk vagy nyolcan. A többi maradt. Akkor a németek – ilyent még életemben nem láttam! – lerendelték az utasokat a személyvonatból, és leborították a töltésről az égő vagon. Az a pár ember! Elkezdtek billegetni, és egyszer csak lelökték. Mindenes-tül, élő emberekkel, égő sebesültekkel, le a töltés alá.

Mi meg beszálltunk az utasok közé, és ment tovább a vonat. Két évvel később visszamentem, megnéztem azt a helyet. A széné égett vagon még ott volt a töltés alatt. Talán ki se szedték belőle az én szegény útításaimat.

A táborban, ahová kerültünk, volt bőven ennivaló. Egyszer, jól emlékszem, születésnapja volt a parancsnoknak. Sorba kellett állni, és mindenki húst kapott. Volt ott háromszáz fogoly, nem voltunk sokan. Mindenkinek adtak egy jegyet. Volt háromszáz jegy és háromszáz húsadag.

Négyes sorban álltunk. Gyorsan bekaptam az adagomat, és rohantam a másik sorba jegyért. Kiosztották a húst, és négy embernek nem jutott. A németek vitatkoztak, kiabáltak. Ilyesmí még nem fordult elő a második világháborúban! Végül is szereztek még négy adag húst, hogy rend legyen. Még jó, hogy nem lőtték le a négy embert, aki éhen maradt.

Akkor már egészen közel voltak az amerikaiak. Vittek minket tovább. Egy erdő szélén adtak vacsorát, ránk esteledett. Auf! Auf! – kiabálták evés után.

Mindenki felállt, én meg nem álltam fel. Elmentek. Bebújtam egy szénapajtába, ott húztam meg magam. Marharépán éltem, és ettem a havat.

Ott, abban a pajtában találtak rám az amerikaiak. Bevittek a főhadiszállásra, odaküldtek egy ilyen amerikai magyart, aki rám ordított: „Mondja utánam azt, hogy Debrecenbe kéne menni, pulykakakast kéne venni!” Utánamondtam. „Magyar vagy!” – állapította meg ez a faszi.

Elvittek a Rajna partjára, dolgozgattam az amerikaiaknak. Javítottam a bicikliket. Közben kitavasodott, elfogyott a türelmem. Egy nap összecsomagoltam, és elindultam biciklin, haza.

Éz májusban volt, 1945 májusában. Így lett vége a második világháborúnak.

II.

Passaunál, az osztrák határ mellett volt egy tábor, odáig jutottam el biciklivel. Tovább nem lehetett. Az amerikaiak adtak egy papírt, hogy fogolytáborból szabadultam, és ez minden ajtót megnyitott. Felvettek mint tejesosztót, volt egy szobám, és én osztottam a tejet. Ott töltöttem az egész nyarat. Jó munka volt, éjjel pálinkát főztünk, a tejeskannákban pálinka állt tej helyett.

Már ősz volt, amikor megindult haza az első szerelvény. Amint megérkeztünk, elkezdődött az igazoltatás. Hát amint ott várok a soromra, egyszercsak viszik el előttem a századost, aki Révfülöpon kilőtte a benzintartályokat. Nem nézett rám, és én se mertem szólni neki. Így kezdődött az én itthoni életem.

A szüleim sírva fogadtak. Az egyik gyerek, aki velem volt még Dadon, elment az anyámhoz, és azt mondta, hogy látott meghalni. Engem otthon már eltemettek. Most meg újra itt vagytok!

Szerettek volna otthon tartani, de hát be kellett látniok, hogy itt nem lesz belőlem soha semmi. Legfeljebb egy alkalmazott. Apám egész életében postán dolgozott. Bagóért. Végül még csak nyugdíját se kapott.

Nem volt kifejezetten rossz itthon az élet. Németországban akkor még éheztek az emberek. De valahogyan perspektívtalan volt minden. Reménytelen. Nem akartam én aktakukac lenni! Huszonkét éves voltam, de tudtam már, hogy a magam erejéből ennél többre megyek.

Aznap indultam el, amikor kijött az új forint. A Nagy Laci, a legjobb barátom, kint volt egy olasz táborban, és azt üzenete, hogy jöjjenek, mert tervei vannak velem.

Vittem magammal fél kiló sót, az nagy pénz volt akkor, odaadtam a vonaton a kalauznak, levitt Szentgotthárdig a vonat. Jól ismertem Gasztony környékét, egyszer ott nyaraltunk apámmal, és azzal szórakoztunk, hogy átmentünk a határon. Jól ismerem az utat.

Át kellett gyalogolni az erdőn, egészen az angol zónáig. Ott fölültem az első vonatra. Nem volt se pénzem, se útlevelem.

Filach volt az olasz határ, pár napig ott ténferegtem. Azután indult Olaszországba egy tehervonat. Jól elbújtam, mégis megtaláltak. Egy hónapig voltam börtönben. Jó volt. Nem fázt az ember, és nem éhezett.

Volt bent velem két brazil, nyolcan voltunk egy szobában, négy magyar, egy orosz. Ez felrajzolt egy segget a plafonra. Jó rajz volt, láttad, hogy a pali néz minket, és közben szarik. A magyarok pedig aláírták, hogy le vagyunk mi szarva. De én úgy gondoltam már akkor is, hogy én vagyok az, ott fent a plafonon.

Közben az ember persze érdeklődött, megtudtuk, hol a legkönnyebb átmenni. Amikor kikerültünk a börtönből, szereztünk egy térképet, amin be voltak jelölve a katonai utak. Négyen voltunk, a Szabó Bandi festőművész, ő lett később a futballcsapat kapusa, meg két testvér. Na, mondtuk, nekivágunk még egyszer!

Minden rendben is lett volna, de ott volt az Enns. Át kellett kelniük rajta mindenáron. Akkor már nagyon hideg volt, november vége lehetett.

Levetkőztünk teljesen meztelenre. Keskeny volt a folyó, de borzasztó sebes. Belekötöttük a kabátokba a ruhánkat, és így vittük át a fejünk felett. Már ott voltunk a másik oldalon, amikor a Szabó Bandi rálépett egy kőre, megcsúszott és elengedte a csomagot. Rohant, úszott utána, el is kapta, visszahozta.

Kint a parton mindenki felöltözött, ő meg csak így, csuromvizesen. Ahogy mentünk fölfelé, egyre magasabb lett a hó. Fent egy fenyő tölcsérében megálltunk pihenni. Hát amikor indulnánk tovább, a Bandi nem tudott felkelni, mert a ruhája ráfagyott.

Elértünk egy menedékházat, nem volt benne senki. Be volt rakva a tűzhely, fantasztikus ágyak voltak, és akkor, még most is rossz rágondolnom, nem gyulladt meg a gyufa. Így aludtunk, abban a kurva hidegben, a pokrócok alatt.

Másnap mentünk tovább. De akkor már kiszúrtak a határőrök, sível könnyen utolértek. Azt mondták, jöjjenek vissza az őrsre, adnak teát nekünk.

Tényleg, adtak mindent. Kávét, kaját. De közben fölhívták a többieket. Bekerültünk megint egy börtönbe. Ott is töltöttük az ünnepeket.

Az a börtön olyan volt, hogy nekünk kellett kulcsra zárni az ajtót. Családokhoz jártunk ki dolgozni, vendéglőben kosztoltunk. Közben a menekülttáborokban éheztek az emberek.

Utolsó este elmentünk vacsorázni. Abba a vendéglőbe, ahol csak úgy ismertek, mint foglyokat. És akkor mi négyen megettünk huszonegy vacsorát.

Másnap pedig elindultunk Olaszország felé. Akkor már tudtuk a pontos utat, és már vége volt a télnek. Megérkeztünk a másik oldalra, ahol már járt a vonat. Így mentünk tovább, hol vonaton, hol pedig gyalog.

Hát ahogy ott megyünk, egyszercsak kisütött a nap. És akkor mi, egyik a másik után, ledobtuk, otthagytuk az út szélén a télikabátokat. Így érkeztünk meg Udinébe, onnan kértem az áthelyezést Reggio Emiliába, ahol már várt a Nagy Laci.

Itt Olaszországban akkor már volt minden. Az olaszok pedig nagyon szépen viselkedtek velünk. Akárhol megálltál és mondtad, hogy magyar vagy, olyan nem volt, hogy ne hívtak volna be.

Ott, Reggio Emiliában nyitottuk ki az első üzletet. A főtéren volt egy bérház, és ennek volt egy ilyen hatalmas bejárata. Beszéltünk a tulajdonossal, a Nagy Laci már jól beszélt olaszul, mondtuk, engedje meg, hogy tegyünk egy asztalt a kapu alá, és ott áruljuk a szendvicseket. Rögtön megengedte, pedig egy fillér laktórt se kapott.

A Nagy Laci hozott nekem ajándékba egy Enzborel órát, azt most elvittük a zacciba. Adtak érte hatezer lírát, ami elég volt, hogy vegyünk mortadellát és kenyeret. Csináltunk körözöttet, vágunk bele paprikát.

Hát ezt nem lehetett bezárni, ezt az üzletet. Huszonnégy órán át nyitva tartottunk, ott aludtunk a kapu alatt. Három hónap múlva volt eszpresszógépünk, bazár és pénzváltó részlegünk. Ment az üzlet. Olyan lányokkal jártunk, hogy az nem igaz. Akkor még működtek a kuplerájok, ötven líráért az ember oda is bemehetett. Mennyire mások voltak akkor az emberek!

Amikor volt elég pénzünk, fölmentünk Rómába. Akkoriban svéd útlevele volt minden magyarnak. Mi meg szereztünk bele egy brazil vízumot.

Eladtuk az üzletet, átmentünk Genovába. Két hét múlva indult is egy hajó, az Enrique Vespucci. Egy olasznál laktunk, az óváros végében. Hát ez tudta, hogy van pénzünk, azt mondta, ne fizessük ki a hajójegyet, hanem ő tud egy nagyon jó üzletet.

Amerikai cigarettát kell eladni, mondta, ez egy biztos dolog. Taxival fogjuk szállítani a kartonokat. Az anyja úristenit, megvettük a cigarettát. Na, azt mondja, most menjtek el Milánóba, ott megduplázátok a pénzeteket. Hát ülünk a vonatban, és akkor, még bent az állomáson, elkaptak a vámosok. Elvettek mindent, ott álltunk csupaszon.

Föl kellett szökni egy hajóra, nem volt más megoldás. Ment is egy Chilébe, vasúti kocsikat szállított, és ugye milyen az élet, ezt azután láttam is Chilében, ezt a vonatot. Antofagastától Serenáig ment, keskeny vágányokon. Azon nagyon könnyű lesz elbújni, mondták nekünk az olaszok.

Meg volt beszélve, a hajó indult reggel ötkor, ott várt a pali, aki bevitt volna, és az anyja istenit, elaludtunk. Amikor felébredtünk, már magasan járt az égen a nap.

Várhattunk tovább. Amikor indult egy másik hajó, felszálltunk. Ha tudom, hogyan ellenőrzik az utasokat, nem kapnak el minket soha. De nem tudtam. Amikor bementék, hogy minden utas menjen fel a fedélzetre, mi marha fejfel elbújtunk egy zsidó ember ágya alatt.

Ezek meg kiszedtek az ágy alól, de ez már Nápolyban volt, odáig nem vett észre senki. Ha fölme gyünk az ebédlőbe, egy hónap múlva Brazíliában vagyunk.

Bevittek Nápolyba. Emlékszem, volt ott egy lány, aki annyira megsajnál, hogy ingyen lefeküdt velem. Nincs sok jó emlékem a nőkről, de ezt a lányt nem felejttem el sohasem.

Hát ugye nem tudtak mit csinálni velünk. Azt mondták, van egy ilyen tábor Bari mellett, adtak odáig egy vonatjegyet. Ott találkoztam újra össze a Szabó Bandival, aki Reggio Emiliából egyenesen oda ment.

A Bandi a Szépművészeti Főiskolára járt. Később megfestette az iráni sahot. Mái is a legjobb amerikai portréfestők között tartják nyilván. Meghalt már szegény, az újságból tudom.

Hát ez lett aztán a csapatnak a kapusa. De először még ott volt a cigarettagyár, a foci csak utána következett. A Nagy Laci gyártotta a táborban a cigarettát, és én voltam az eladó.

Két nagy bőröndben cipeltem az árut. Kifizettem a tanulópénzt. Mindjárt az első alkalommal egy pali megvette az egész rakományt. Bevitt egy bankba, hogy vesz ki pénzt. Oda is adta nekem a vadonatúj ezreket. Mind hamis volt, még fogott is! Jól megvette a cigarettát, a fene ott egye meg!

Később már egyenesen a borbélyhoz mentem minden faluban. Megborotválkoztam, beszélgettünk. Amikor befejezte, azt mondtam neki: „Nézze, kaptam a nagybátyámtól amerikai cigarettát, nem tudna rá valakit?” „Cigarettát?!” Mind lecsapott rá.

És már utazhattam is vissza, üresen.

Vigyáznom kellett, hogy ne kerüljek kétszer ugyanabba a faluba, mert a cigaretta rossz volt. A tizedik után megfájdult a torkod. Nem a mi hibánk volt, a dohány volt vizes.

A tereken akkoriban mindenütt gyerekek árulták a cigarettát. A másik trükköm az volt, hogy megkérdeztem tőlük, nem akarnak venni? Azt felelték, hogy megmutatják a főnöküknek. Megmondtam nekik, hogy melyik szállodában lakom.

Jött is hamarosan a főnök, vett öt kartont próbaképpen. Másnap már az én cigarettámat árulták a piacon. Akkor körbejártam a téren, és visszavettem tőlük dupla áron. Azután vártam. Hát rohan ám a pali, hogy van még a cigarettából? És megvette az egész bőröndömet.

Egyszer egy borbélynak adtam el így cigarettát, és amikor legközelebb fölülök a vonatra, hát ez a borbély ül szembe velem. Na, lebuktam, gondoltam, mert ez egy olyan cigaretta volt, hogy ha egyszer veszel, nem veszel belőle többé sohasem.

A csomagolás gyönyörű volt, csak mondom, megfájdul tőle a torkod. Hogy feljavítsuk, hozzákevertük a vizes dohányhoz a csikkeket. Száritott füge levelét adtuk még hozzá, tettünk bele salétromot, hogy égjen, és kumalint, az adta neki a Camel-illatot. Kumalint árult minden patika, irtó jó szaga van. De hát mivel a dohány nyers volt, megfájdult tőle a fejed.

Azt mondja ott a vonatban az a borbély:

- Van még abból a cigarettából?

- Van.

- Na - azt mondja erre -, maga jól becsapott, de most elvisszük, eladjuk valakinek, a fene ott egye meg! Azután feleztünk.

Ilyen jópofák voltak az olaszok.

Jaj Istenem, hányszor aludtam egyszerre két lánnyal is! A vasútállomásokon mindig hirdettek olcsó ágyakat. De ha elment az ember egy ilyen házhoz aludni, rendszerint nem volt elég ágy. Ha engedtem, befektették mellém a lányokat.

Közben a többiek futballoztak. A táborban élt vagy százötven magyar, ugyanannyi horvát, és vagy ötven török. Az irodán volt egy barátom, a Vojta, aki tökéletesen beszélt olaszul. És ami a fő, írni is tudott. Tudod mit, mondom neki, írjunk az egyesületeknek! Rendezzünk focimeccseket!

Mondta nekem mindenki, hogy á, Gyula, ez egy hülyeség! Nem lett igazuk: özönlöttek a válaszlevelek. Hogy mit kérünk? Megmondtam, hogy a bevétel felét. El-

fogadták, megvettem a szereléseket. A bokszkesztyűket is, mert gondoltam, ha már belevágok, akkor a bokszolókat is elmenedzselem. A táborban a lányok kihímezték a címert, mi lettünk a Külföldi Magyarok Sportegyesülete.

A trénerünk a Szűcs volt, aki még a Főbuszban játszott. Egy igazi profi. A bokszolókat edzője pedig a Saub Miki. Az első meccsünket Palermóban játszottuk.

Teljesen megtelt a stadion. Mi meg elaludtunk a vonatban, és ellopták a cipőnket. Leszálltunk a pályaudvaron, piszok elegánsan, sötétkék öltönyben és meztláb. Az egész csapat.

A meccsen kikaptunk kettő-egyre. De hát ez a Palermo egy profi csapat volt. Félidőben lementem a kasszába, és kifizették nekem a járadékomat. Volt egy kis görög a csapatban, ez rúgta az első gólunkat. A Szabó Bandi pedig úgy védett, mint egy párdúc.

Palermóból mentünk Katániába, és Katániából Messinába. Itt már győztünk. A helyi lap azt írta, hogy a magyar csapat csárdást táncolt az olaszokkal. Mentünk Torinóba, Rómába, Bariuba.

A bokszolókkal is majdnem minden héten meghívtak egy-egy faluba. Komplet műsort tudtam összeállítani, volt három amatőröm és három profi.

Ez így ment egy évig. Azután egy szép nap belépett az Idegenlégióba az egész csapat. A Klárik, a nehézsúlyú bokszolóm és a többiek. Addig kerestem ötszáz dollárt is egy találkozón. Egy Fiat árát. Hát most ennek is vége lett. Eladták a szerelést, és leléptek. Ilyen hülyék az emberek.

Nem mondom, volt velük bajom. A szállodákban ellopták a törülközőket, éjjel leütötték a mulatók előtt az embereket. De szép idők voltak így is. Felejthetetlenek.

A Vojtával még találkoztam egyszer Argentínában, a többivel – többé – sohasem.

(Folytatjuk)

